

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο διεθνής τουρισμός, στα πλαίσια του παγκόσμιου καταμερισμού εργασίας, δημιουργεί ένα σύνολο δομών που απορρέουν από τη γεωγραφική κατανομή των φυσικών, πολιτιστικών, ανθρωπολογικών, οικονομικών, τεχνολογικών κτλ. πόρων, καθώς και από τις διαμορφούμενες σχέσεις Βορρά - Νότου.

Η Ελλάδα, κατεξοχήν χώρα υποδοχής των διεθνών τουριστών, καθ' όλη τη διάρκεια της μεταπολεμικής περιόδου έως σχεδόν και σήμερα, στήριξε την τουριστική της ανάπτυξη σε ένα μοντέλο που "λειτουργούσε από μόνο του", λόγω παντελούς έλλειψης μακροχρόνιου τουριστικού σχεδιασμού, με κύριο χαρακτηριστικό το μαζικό, οργανωμένο, παραθεριστικό και εξωστρεφές πλαίσιο οργάνωσης και λειτουργίας του τουρισμού (διεθνής τουρισμός).

Τα παραπάνω είχαν ως συνέπεια:

- Την περιβαλλοντική αλλοίωση και την αισθητική υποβάθμιση των πλέον ευαίσθητων και καλαίσθητων τοπίων και τοποθεσιών.
- Την υιοθέτησής μας "περιοριστικής αντίληψης" περί τουρισμού, ως μιας παθητικής κατανάλωσης τουριστικών αγαθών και υπηρεσιών.
- Την υπέρμετρη συγκέντρωση της ζήτησης τουριστικών αγαθών και υπηρεσιών σε μία περιορισμένη χρονικά περίοδο, με σημαντικές επιπτώσεις στην ποιότητα των διακοπών.
- Την υπέρμετρη τουριστική ανάπτυξη της παράκτιας ζώνης, σε αντιπαράθεση με την ανύπαρκτη σχεδόν τουριστική ανάπτυξη της αγροτικής ζώνης και των ορεινών όγκων.
- Την κυριαρχία μιας εμπορευματοικού τύπου, πολιτιστικά και οικονομικά, τουριστικής προσφοράς ως προς τις διακοπές των αλλοδαπών και ημεδαπών τουριστών.
- Τη χαμηλή οικονομική αποδοτικότητα των τουριστικών καταλυμάτων.

